

dokumentów i wszcząć odpowiednie postępowanie w przedmiocie środka zaskarżenia, narusza prawo do skutecznego środka zaskarżenia z powodu terminu, w którym mogłoby nastąpić udzielenie dostępu do dokumentów i w związku z tym, że analiza danych technicznych byłaby trudna do przeprowadzenia indywidualnie przez setki pracowników, których to dotyczy;

- pozycja SSP nie uwzględnia również skuteczności powołania „grupy roboczej ds. wynagrodzenia” ani faktu, że regulaminowe środki zaskarżenia ustanowione na potrzeby kwestionowania współczynników korygujących dotyczących wynagrodzenia mają charakter *lex specialis*.

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez SSP prawa podczas badania zarzutu dotyczącego oczywistego błędu w ocenie:

- przez orzeczenie, że różnica w kosztach utrzymania w Brukseli i w Varese, z jednej strony, i obniżenie współczynnika korygującego dla miasta Varese zgodnie z rozporządzeniem nr 1239/2010, z drugiej strony, nie są wystarczające dla stwierdzenia istnienia oczywistego błędu w ocenie;

- wymagając, aby wnoszący odwołanie przedstawili dane tak istotne i precyzyjne jak te, którymi dysponuje jedynie Komisja, podczas gdy orzecznictwo wymaga jedynie przedstawienia szeregu „wskazówek” wystarczających dla odwrócenia ciężaru dowodu i obalenia domniemania zgodności z prawem spornego współczynnika.

(¹) Rozporządzenie Rady (UE) nr 1239/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie dostosowania ze skutkiem od dnia 1 lipca 2010 r. wynagrodzeń i emerytur urzędników i innych pracowników Unii Europejskiej oraz współczynników korygujących stosowanych w odniesieniu do wynagrodzeń i emerytur (Dz.U. L 338, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2013 r. — Elmaghraby i El Gazerly przeciwko Radzie

(Sprawa T-319/13)

(2013/C 245/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Ahmed Alaelain Amin Abdelmaksoud Elmaghraby (Kair, Egipt) i Naglaa Abdallah El Gazerly (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: D. Pannick, QC, M. Lester, Barrister i M. O’Kane, Solicitor)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, w zakresie dotyczącym skarżących, nieważności decyzji Rady 2013/144/WPZiB z dnia 21 marca 2013 r. zmieniającej decyzję 2011/172/WPZiB dotyczącą

środków ograniczających skierowanych przeciwko niektórym osobom, podmiotom i organom w związku z sytuacją w Egipcie (Dz.U. L 82, s. 54)

- wykreślenie stwierdzenia jakoby skarżący byli odpowiedzialni za sprzeniewierzenie funduszy państwowych i były przeciwko nim prowadzone w Egipcie postępowania sądowe w tej sprawie oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczy niepodania przez Radę adekwatnych i dostatecznych powodów poddania każdego z skarżących środkom obowiązującym w 2013 r.
- 2) Zarzut drugi dotyczy oczywistego błędu w ocenie, jako że Rada uznała, iż w przypadku obydwu skarżących są spełnione kryteria objęcia wykazem wobec braku jest podstaw prawnej lub faktycznej dla umieszczenia ich nazwisk w wykazie;
- 3) Zarzut trzeci dotyczy naruszenia przez Radę obowiązków związanych z ochroną danych spoczywających na niej na mocy rozporządzenia (WE) nr 45/2001 o ochronie danych osobowych (¹) i dyrektywy 95/46/WE o ochronie danych osobowych (²).
- 4) Zarzut czwarty dotyczy nieposzanowania przez Radę prawa skarżących do obrony i skutecznej ochrony sądowej.
- 5) Zarzut piąty dotyczy naruszenia przez Radę, bez uzasadnienia i w nieproporcjonalny sposób, podstawowych praw skarżących, włącznie z ich prawem do ochrony własności, działalności gospodarczej i dobrego imienia.

(¹) Rozporządzenie nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych

(²) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2013 r. — BT Limited Belgian Branch przeciwko Komisji

(Sprawa T-335/13)

(2013/C 245/15)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: BT Limited Belgian Branch (Diegem, Belgia) (przedstawiciele: T. Leeson, Solicitor i C. Stockford, Barrister)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji doręczonej skarżącej w dniu 19 kwietnia 2013 r. w sprawie odrzucenia oferty skarżącej złożonej w procedurze ograniczonej DIGIT/R2/PR/2011/039 oraz udzielenia zamówienia innemu oferentowi;
- Obciążenie pozwanej kosztami postępowania;
- Ewentualnie, wyznaczenie niezależnego eksperta odpowiedzialnego za ocenę zgodności oferty drugiego oferenta ze specyfikacją warunków zamówienia oraz wstrzymanie wydania orzeczenia do czasu przedstawienia sprawozdania przez wyznaczonego eksperta, a następnie stwierdzenie nieważności decyzji Dyrekcji Generalnej ds. Informatyki (DIGIT) i obciążenie Komisji kosztami postępowania;
- W razie podpisania przez DIGIT umowy w sprawie Trans European Services for Telematics between Administrations — new generation („TESTA-ng”), nakazanie Komisji naprawienia względem skarżącej szkody, którą poniosła w wyniku niezgodnej z prawem decyzji DIGIT-u.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

- 1) Zarzut pierwszy, w którym skarżąca podnosi, że DIGIT naruszyła zasadę przejrzystości i obowiązek uzasadnienia ustanowiony w art. 113 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾ i art. 296 TFUE ze względu na to, że — w wyniku nadmiernego utajnienia sprawozdania instytucji zamawiającej w sprawie oceny drugiego oferenta — BT nie miała możliwości sprawdzenia, czy instytucja zamawiająca przeprowadziła rzetelną ocenę wygrywającej oferty.

Skarżąca podnosi również, że DIGIT, po pierwsze, nie podała wystarczającego uzasadnienia utajnienia znacznych części sprawozdania w sprawie oceny oferty drugiego oferenta, a po drugie, tam gdzie DIGIT podała uzasadnienie, było ono niedopuszczalne.

- 2) Zarzut drugi, w którym skarżąca podnosi, że system punktacji przyjęty przez DIGIT w celu oceny ofert narusza ogólne zasady — w tym zasady przejrzystości i sprawiedliwego i równego traktowania — mające zastosowanie do przetargów publicznych. W szczególności ponieważ: a) siatka punktacji DIGIT nie została ujawniona przed przetargiem i b) jej inna niż zwykle struktura dała drugiemu oferentowi nieuzasadnioną przewagę.
- 3) Zarzut trzeci, w którym skarżąca podnosi, że uwagi DIGIT zawarte w sprawozdaniu w sprawie oceny oraz odpowiadająca im punktacja przyznana ofercie drugiego oferenta są niespójne. Te sprzeczności powodują wadliwość decyzji, ponieważ sprawiają, że uzasadnienie decyzji jest niebyłe i nieważne.
- 4) Zarzut czwarty, w którym skarżąca podnosi, że DIGIT przyjęła ofertę drugiego oferenta, mimo że rażąco niska oferta cenowa powinna była spowodować wykluczenie go z przetargu. W tym względzie skarżąca podnosi, że zarzutu tego

nie może podważyć twierdzenie przez DIGIT, że zbadała tamtą ofertę pod kątem zasad dotyczących rażąco niskich ofert. Ogólne powołanie się na obowiązujące przepisy nie zastępuje należytego uzasadnienia, dlatego — w świetle przeprowadzonej przez siebie analizy — DIGIT postanowiła jednak nie wykluczać tamtej oferty z przetargu.

Pomocniczo do niniejszego zarzutu skarżąca podnosi, że zaproponowana przez drugiego oferenta cena jest nierealistyczna i nie może odpowiadać ofercie zgodnej z wymogami przetargu. W tym względzie BT wnosi do Sądu o wyznaczenie niezależnego eksperta w celu ustalenia, czy omawiana oferta jest rzeczywiście zgodna z określonymi specyfikacjami warunków zamówienia.

- 5) Zarzut piąty, w którym skarżąca podnosi, że decyzja jest wadliwa z tego względu, iż w decyzji nie ma wystarczającego uzasadnienia w sprawie określonej w tym dokumencie wartości zamówienia.
- 6) Zarzut szósty, w którym skarżąca podnosi, że DIGIT nie ma kompetencji do wydania kwestionowanej decyzji ze względu na to, że nie zostały jej delegowane odpowiednie uprawnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. 2002 L 248, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2013 r — Federación Española de Hostelería przeciwko EACEA

(Sprawa T-340/13)

(2013/C 245/16)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Federación Española de Hostelería (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: F. del Nogal Méndez i R. Fernández Flores, adwokaci)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Edukacji, Kultury i Sektora Audiowizualnego (EACEA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji 2007-19641 134736-LLP-I-2007-1-ES -Leonardo-LMP
- pomocniczo, zarządzenie cofnięcia postępowania do daty wysłania błędnie zaadresowanych informacji przez audytorów, tak aby umożliwić skarżącej przedstawienie odpowiednich argumentów,
- pomocniczo, o zmniejszenie wysokości zażądanego zwrotu, zgodnie z zasadą proporcjonalności,